

UCHWAŁA

Dnia 20 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

SSN Jarosław Duś

Protokolant Anna Rusak

w sprawie prokuratura Prokuratury Okręgowej w P.- **J. B.**
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2022 r.
zażalenia wniesionego przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego w S.
na uchwałę Sądu Najwyższego-Izby Dyscyplinarnej z dnia 27 września 2021 r., o
sygn. akt I DI 40/21, w przedmiocie odmowy zezwolenia na pociągnięcie do
odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. – J. B.

uchwalił:

1. utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Prokuratora Okręgowego w S. wnioskiem z 6 sierpnia 2021 roku wystąpił do Sądu Najwyższego o udzielenie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w P.- J. B., co do której, zdaniem wnioskodawcy, istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przez przestępstwa polegającego na tym, że: w okresie od dnia 12 grudnia 2019 roku do dnia 20 grudnia 2019 roku w P., pełniąc obowiązki służbowe prokuratora Prokuratury Okręgowej w P., przekroczyła uprawnienia wynikające z art. 326 § 3

pkt 2 k.p.k. dotyczące żądania przedstawiania sobie materiałów zbieranych w toku postępowań przez siebie nie nadzorowanych, w ten sposób, że samowolnie zabierała a następnie zaznajamiała się z materiałami będącymi częścią postępowań, których sama nie prowadziła i nie były one prowadzone przez osobę, którą w pracy zastępowała w ramach podziału obowiązków, a nadto nie wynikało to z zakresu poleceń służbowych, a następnie ukryła a częściowo zniszczyła materiały ze śledztwa nadzorowanego przez Prokuraturę Okręgową w P. o sygnaturze PO I Ds. [...] w postaciteczki osobowej P. U., teczki osobowej K. F. oraz wniosku z datą wpływu 16 grudnia 2019 roku podejrzanego P. K. o zezwolenie na kontakty telefoniczne, którymi to dokumentami nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, utrudniając też tym zachowaniem prowadzenie postępowania karnego PO I Ds. [...] dekompletując materiały tego postępowania i angażując czynności sekretariatu oraz prokuratora - referenta na poszukiwanie i odtwarzanie tych materiałów czym działała na szkodę interesu publicznego, jakim jest sprawny i niezakłócony obrót materiałami procesowymi oraz ich należyte zabezpieczanie przed utratą oraz sprawne prowadzenie postępowania przygotowawczego, to jest czynu z art. 276 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Uchwałą z 27 września 2021 r. Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Dyscyplinarnej nie uwzględnił w/w wniosku i tym samym nie zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. J. B.

Zażalenie na powyższą uchwałę wywiódł Zastępca Prokuratora Okręgowego w S., zaskarżając ją w całości na niekorzyść J. B. Skarżący podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jej treść poprzez niezasadne przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez J. B. przestępstwa stypizowanego w przepisach art. 276 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., głównie dlatego, że w sprawie nie zgromadzono jakichkolwiek dowodów bezpośrednich uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, podczas, gdy prawidłowa ocena dowodów, zwłaszcza

zeznań A. S. i A. X. wskazują, że jakkolwiek istotnie brak jest bezpośrednich dowodów popełnienia przez J. B. wskazanego przestępstwa, to nierozzerwalny w ocenie skarżącego łańcuch poszlak silnie uzasadnia, że prawdopodobieństwo popełnienia wskazanego przestępstwa po stronie J. B. rysuje się jako wysokie.

Formułując powyższy zarzut, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy *Prawo o prokuraturze*, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie prokurator J. B. wniosła o utrzymanie w mocy zaskarżonej uchwały a Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego wniósł o uwzględnienie wywiedzionego środka zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Decyzję procesową sądu *a quo* należało uznać za prawidłową. Argumentacja zawarta w zażaleniu w żadnej mierze nie mogła doprowadzić do uchylenia zaskarżonej uchwały, ponieważ jej analiza przez pryzmat wywodów zawartych w wywiedzionym zażaleniu, w odniesieniu do zebranego materiału dowodowego, nie daje podstaw do uznania za zasadny podniesionego przez skarżącego zarzutu i zakwestionowania ustaleń sądu I instancji.

W tym miejscu Sąd Najwyższy przypomina, że w postępowaniu delibacyjnym rolą sądu dyscyplinarnego jest weryfikacja zgromadzonego materiału dowodowego, który w wypadku uwzględnienia wniosku musi wskazywać co najmniej na to, że według jednej z wersji wydarzeń, opartej na sprawdzalnych dowodach można wyprowadzić wniosek, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego. Wersja ta nie musi jednak uzyskać ostatecznego potwierdzenia w postępowaniu karnym. Sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na

pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wątpliwości wywołanych możliwością odmiennej oceny dowodów, rzutującej na wynik rekonstrukcji przebiegu zdarzeń, lecz poprzestaje na zbadaniu, czy twierdzenia prokuratora o istnieniu materiału uzasadniającego przedstawienie zarzutu znajdują potwierdzenie (uchwała Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2007 roku, sygn. SNO 38/07, Lex 471799).

Mając tak określone ramy rozpoznania sprawy, w kontekście sformułowanego w zażaleniu zarzutu oraz towarzyszącej mu argumentacji należy stwierdzić, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującej stwierdzeniem, że nie zostały zgromadzone dowody przemawiające za tym, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez J. B. przestępstwa z art. 276 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do wydania uchwały zgodnej z treścią wniosku, zaś podniesione w zażaleniu argumenty stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi sądu I instancji. W sprawie brak jest dowodów bezpośrednich uprawdopodobniających popełnienie przez prokurator J. B. przestępstwa zarzucanego jej we wniosku. Z kolei dowody, na które w swoim zażaleniu powołuje się skarżący nie tworzą nierozzerwalnego ciągu, w którym wszystkie elementy tworzą logiczną i spójną całość. Takim dowodem nie są zeznania świadków A. S. i A. X. Z zeznań tych nie wynika bowiem aby były one świadkami samowolnego zabierania, a następnie zaznajamiania się przez prokurator J. B. z materiałami będącymi częścią postępowań, których sama nie prowadziła. Przypuszczenia czy domysły świadków nie mogą stanowić samoistnej podstawy ustalenia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przez prokurator J. B., w szczególności w przypadku, gdy z innych dowodów taki wniosek nie wynika.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżoną uchwałę. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art. 166 ustawy z 28 stycznia 2016 roku *Prawo o prokuraturze*.

a.s.